

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-688/24
20.11.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Радомана Спарића, председника већа, Злате Несторовић и Милене Петровић, чланова већа, са Весном Митревском, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА из ..., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 1 у вези члана 289 став 1 Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног, адвоката Владимира Миљевића из Београда, изјављеној против пресуде Основног суда у Рашкој К.бр.108/23 од 27.08.2024.године, у седници већа одржаној, у смислу одредбе члана 511 став 1 Законика о кривичном поступку, дана 20.11.2024.године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба браниоца окривљеног ..., адвоката Владимира Миљевића, и пресуда Основног суда у Рашкој К.бр.108/23 од 27.08.2024.године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Основни суд у Рашкој побијаном пресудом К.бр.108/23 која је донета 27.08.2024.године, а објављена 29.08.2024.године, окривљеног АА је огласио кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 1 у вези члана 289 став 1 Кривичног законика (КЗ) и осудио га на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, истовремено одредио да ће исту окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене мере електронског надзора, с тим да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима предвиђеним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, на име трошкова вештачења од стране вештака медицинске струке да плати износ од 22.441,00 динар и на име вештачења од стране вештака саобраћајне струке износ од 25.600,00 динара, као и трошкове

исплаћене из буџетских средстава ОЈТ Рашка у износу од 23.148,15 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док су оштећени ББ, ВВ и ГГ упућени на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Истом пресудом, на основу члана 297 став 5 и члана 86 КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања возилом „Б“ категорије у трајању од 10 (десет) месеци.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног, адвокат Владимир Миљевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичним санкцијама, с предлогом да другостепени суд жалбу браниоца усвоји и првостепену пресуду преиначи у делу који се тиче недоказаног и неутврђеног степена алкохолемије код окривљеног, те окривљеног осуди да је нехатно учинио дело из члана 297 став 4 у вези са чланом 289 став 3 КЗ, уз сразмерну измену одлуке у погледу висине кривичне санкције и мере безбедности или да, у смислу члана 446, 449 и 450 ЗКП, одржи другостепени претрес на којем би питање алкохолемије код окривљеног коначно било правилно, законито и свестрано расправљено пре доношења мериторне одлуке, а све како би било спречено да као правноснажна опстане пресуда у којој се окривљени осуђује да је незгоду скривио са степеном алкохолемије сасвим другачијом од онога што се у погледу алкохолемије изведеним доказима утврђује. Тражио је да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, поднеском Ктж-724/24 од 25.10.2024.године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА из Рашке, адвоката Миљевић Владимира из Београда, и потврди у целости пресуду Основног суда у Рашкој К.бр.108/23 од 27.08.2024.године.

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа у присуству браниоца окривљеног, адвоката Владимира Миљевића, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва и окривљеног, на којој је размотрио списе предмета и испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеној жалби, у смислу члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је, по оцени жалбених навода и предлога, као и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва из напред наведеног поднеска, нашао:

- да је жалба неоснована.

Побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка бранилац жалбом указује да је изрека побијане пресуде противречна садржини изведених доказа за које првостепени суд у датим разлозима наводи да их у целости прихвата, а који се тичу алкохолемије окривљеног у моменту настанка саобраћајне незгоде. С тим у вези се наводи да је окривљени изреком првостепене пресуде осуђен да је саобраћајну незгоду проузроковао у стању алкохолисаности од 1,85% алкохола у крви, иако судски вештаци др Мирјана Бањанац и др Срећко Миловић у свом основном и допунском налазу и мишљењу наводе да се алкохолемија код окривљеног не може прецизно утврдити (да ли је алкохолемија расла

или опадала), те да је могла бити већа и мања од оног степена алкохолемије која је утврђена у моменту узроковања крви (мања од 0,5 односно већа од 2,14 грам промила).

Међутим, по оцени Апелационог суда, изрека побијане пресуде није противречна изведеним доказима и разлозима првостепеног суда у односу на битна обележја предметног кривичног дела, да је критичном приликом окривљени управљао моторним возилом марке „...“ под дејством алкохола, која алкохолемија, по налазу и мишљењу вештака и у ситуацији да је алкохол у крви био у фази ресорпције и у концентрацији која је нижа од 0,5мг/мл компромитује психомоторне способности возача због немогућности ћелија централног нервног система да се адаптирају на пораст алкохола, те окривљени није био способан за безбедно управљање моторним возилом, па је поступајући и противно члану 35 став 1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, угрозио јавни саобраћај на тај начин што је по изласку из кривине у десно својим возилом изашао ван коловоза на банку са десне стране пута у смеру свог кретања, а након проклизавања се вратио на коловоз и прешао на леву коловозну траку намењену за кретање возила из супротног смера и том приликом предњом левом страном свог возила ударио у задњу леву страну путничког моторног возила марке „...“, којим је управљао оштећени ББ из ..., а потом и у возило марке „...“, којим је управљао оштећени ВВ, а која возила су се правилно кретала из правца ... у правцу ..., при чему је једна особа задобила тешке телесне повреде, а три особе су задобиле лаке телесне повреде.

Стоје жалбени наводи браниоца окривљеног да је у изреку пресуде унето да је окривљени критичном приликом возилом управљао под дејством алкохола у количини 1,85% алкохола у крви, која вредност није прецизно утврђена сходно датим изјашњењима вештака, међутим, како степен алкохолисаности није конститутивни елемент кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, то овај суд налази да се напред наведеним жалбеним наводима браниоца не доводи у питање само извршење кривичног дела на начин описан изреком побијане пресуде, нити је то захтевало отварање претреса пред другостепеним судом, како то бранилац жалбом предлаже. Наиме, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде презентовао све изведене доказе, као и основни и допунски налаз вештака судске медицине др Мирјане Бањанац и неуропсихијатра др Срећка Миловића, који су се изјашњавали о алкохолисаности окривљеног у време предметне саобраћајне незгоде, те имајући у виду одбрану окривљеног коју је изнео код јавног тужиоца (да је у тренутку незгоде управљао возилом под дејством алкохола) и закључак вештака да је окривљени у време одигравања предметне саобраћајне незгоде био у стању алкохолне опијености (без тачно утврђеног степена алкохолисаности), због чега су му психомоторне способности биле у значајној мери компромитоване, те није био способан за безбедно управљање моторним возилом, то су разлози првостепеног суда сагласни изведеним доказима и не доводе у питање чињенице које су предмет доказивања кривичног дела које је окривљеном стављено на терет.

У вези истицања у жалби браниоца окривљеног да се побијана пресуда заснива на незаконитом доказу, односно одбрани окривљеног АА коју је изнео на записнику у ОЈТ у Рашкој од 02.06.2022.године, Апелациони суд налази да првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП.

Наиме, из записника о саслушању окривљеног, тада осумњиченог АА пред замеником Основног јавног тужиоца у Рашкој, произилази да је тада окривљеном стављено на терет да је извршио кривично дело угрожавања јавног саобраћаја из члана 289 став 1 КЗ, за које није прописана обавезна одбрана, а окривљени је упознат са правом да може имати браниоца, при чему је изјавио да не жели да ангажује браниоца и да ће сам износити своју одбрану и одговарати на постављена питања, те је у свему поступљено у складу са одредбама члана 85 став 3 до 5 ЗКП. Чињеница да је након предузетих доказних радњи Основно јавно тужилаштво у Рашкој против окривљеног поднело оптужни предлог због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 1 у вези члана 289 став 1 КЗ, за које је, с обзиром на прописану казну затвора од једне до осам година обавезна одбрана, те да је окривљени ангажовао браниоца који је присуствовао главном претресу, а од подношења оптужног предлога до одржаног главног претреса није обављена ниједна процесна радња која би захтевала присуство браниоца, то по оцени овог суда, окривљеном није повређено право на одбрану из члана 74 ЗКП, нити његов исказ са записника о саслушању осумњиченог у Основном јавном тужилаштву у Рашкој од 02.06.2022.године представља незаконит доказ, па су супротни наводи жалбе браниоца окривљеног, оцењени као неосновани.

Жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда се побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези погрешне примене кривичног закона, с тим што се не оспорава време, место и начин настанка предметне саобраћајне незгоде, већ се указује да првостепени суд није правилно утврдио степен алкохолемије окривљеног у време незгоде и да ли је алкохолемија била у узрочној вези са самим настанком саобраћајне незгоде, те да се код неутврђеног и недоказаног степена алкохолисаности код окривљеног, окривљени може осудити за нехатно дело из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 КЗ.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд из одбране окривљеног коју је дао код јавног тужиоца, изјашњавајући се на околности предметне саобраћајне незгоде, па и на то да је возилом управљао под дејством алкохола (одбрана у смислу члана 289 став 1 КЗ, док је тежина телесне повреде код оштећенога ВВ довела до квалификације кривичног дела по члану 297 став 1 у вези члана 289 став 1 КЗ), те налаза и мишљења вештака неуропсихијатра да су психомоторне способности окривљеног биле у значајној мери компромитоване због алкохола који је конзумирао пре саобраћајне незгоде, утврдио да окривљени није био способан за безбедно управљање моторним возилом. Дакле, чињеница да је окривљени конзумирао алкохол пре настанка саобраћајне незгоде, те изјашњење вештака да је конзумирали алкохол и у ситуацији да је био у фази ресорпције компромитовао способност окривљеног за безбедно управљање возилом, да су по налазу вештака саобраћајне струке постојале техничке могућности за безбедно мимоилажење возила „...“ којим је управљао окривљени са возилима из супротног смера, односно да није постојао ниједан објективни фактор услед којег је возило „...“ било приморано да за кретање користи банкину са своје десне стране, доводе до закључка да је алкохолисаност окривљеног и без тачног утврђења степена алкохолемије у узрочној вези са предметном саобраћајном незгодом, па су супротни наводи жалбе браниоца којима се указује да та каузална веза није утврђена, оцењени као неосновани.

Што се тиче жалбених навода у погледу непотпуно утврђеног чињеничног стања због немогућности вештака судске медицине да на основу

распоживих података утврде степен алкохолисаности код окривљеног у моменту саобраћајне незгоде, овај суд је дао разлоге у оквиру жалбених навода који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП.

Сходно напред наведеном, Апелациони суд налази да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено, како у погледу чињеница и околности које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и оних који се тичу кривице окривљеног, а на утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је учињено кривично дело квалификовао као тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 1 у вези члана 289 став 1 КЗ, па како је за чињеничне и правне закључке у образложењу побијане пресуде суд дао довољне и јасне разлоге, то су жалбени наводи браниоца којима се првостепена пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене кривичног закона, оцењени као неосновани.

У жалби браниоца окривљеног се наводи да се првостепена пресуда побија због одлуке о кривичним санкцијама, с тим што се овај жалбени основ посебно не образлаже, па је Апелациони суд одлуку о казни и изреченој мери безбедности испитао поводом изјављене жалбе и по службеној дужности, у смислу члана 451 став 2 ЗКП.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је приликом доношења одлуке о казни имао у виду све околности које у смислу члана 54 КЗ утичу на избор, врсту и висину кривичне санкције, те је правилно као олакшавајуће околности ценио животну доб окривљеног и чињеницу да раније није осуђиван, па како отежавајућих околности на страни окривљеног није било, то је правилно истог осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца и применом одредбе члана 45 став 3 КЗ одредио да ће окривљени казну издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, која казна је, и по оцени овог суда, сразмерна тежини учињеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, те као таква нужна и довољна да оствари своју законом прописану сврху кажњавања из члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду одредбе члана 297 став 5 и члана 86 КЗ, првостепени суд је окривљеном правилно изрекао меру безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 10 (десет) месеци од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено на издржавању казне не урачунава у време трајања ове мере, а којом мером ће се, и по оцени овог суда, у свему остварити сврха изрицања мере безбедности, у смислу члана 78 КЗ.

Са напред наведених разлога, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Весна Митревска,с.р.

Председник већа-судија
Радоман Спарић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић

